

fældet, og ikke heller ret vel kan være anderledes.

ad § 9.

I Loven af 19de Februar 1861 indholdes ingen Hjemmel til for Kjøbenhavns Vedkommende at foretage nogen Tillægsligning, ved hvilken de, der tilflytte Byen i Løbet af Skatteaaret, kunne blive ansatte til Skat. I Praxis har man imidlertid altid anset sig for berettiget til — hvad ogsaa er godkjendt af Overligningskommissionen — i Skatteligningen at medtage alle de Personer, for hvis Vedkommende man, forinden Skattebogen udkom, har faaet Kundskab om, at de i Løbet af Skatteaaret ville tilflytte Kommunen. Saadanne Personers Ansættelse til Skat finder da Sted i de Møder, Ligningskommissionen afholder i Mai og Juni Maaneder til Behandling af foreløbig forfaste Selvangivelser. Paa denne Maade har man navnlig opnaaet at faa beskattet de Personer, der tilflytte Kommunen April Flyttedag, og de Paagældende ere da blevne ansatte skattepligtige fra den 1ste i den efter Tilflytningen følgende Maaned.

S nærværende Lovforslag er der nu optaget de fornødne Bestemmelser om Tilflyt-

tedes Skatteansættelse. Naar man har beholdt den hidtil faktisk gjældende Regel, at Skattepligten indtræder den 1ste i den efter Tilflytningen følgende Maaned, er dette begrundet dels i Hensynet til det Bestaaende, hvis Fravigelse vilde medføre betydeligt Tab for Kjøbenhavns Kommune, og til det i og for sig Naturlige og Rimelige i, at saadanne Tilflyttende strax blive skattepligtige til Kommunen, dels i den Betragtning, at ved en anden Bestemmelse, som f. Ex. Skattepligtens Indtræden fra det 1ste Kvartal efter Tilflytningen, vilde alle de, der tilflytte Kjøbenhavn April Flyttedag, blive fuldständig skattefri i hele Aarets 1ste Halvdel; da Skatteaaret i de andre Kommuner i Riget ifølge Lovgivningen falder sammen med Kalenderaaret, vilde de nemlig som fraflyttede den Kommune, de forlod, inden de i samme havde opholdt sig 4 Maaneder af Aaret, i Medfør af Bestemmelsen i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6te Juli 1867 § 56 jfr. § 21 ikke være skattepligtige til samme for nogen Del af Aaret.

ad §§ 10—12.

Disse Paragrafer skjønnes ikke at give Anledning til særlige Bemærkninger.